

Nagy kaland

Az Adventet megelőző időszakban hangzott el az az evangélium, amelyben Jézus figyelmeztet az adakozókat, majd megjegyzést fűz hozzá, hogy a szegény asszony a két fillérrel mindenét odaadta a többivel szemben, akik csak a feleslegükből adtak.

Elgondolkoztatott ez a kritika: „csak a feleslegükből adtak”, illetve a pozitívnak ítélt helyzet: „mindenét odaadta”. Az ember belső lényéhez hozzátartozik, hogy szeretné biztonságban érezni magát, ezért az általa belátható szintig gyűjt, félretesz, hogy biztosítsa legalább egy ideig saját fennmaradását, fejlődését, jövőjét. Ez egy automatikusan jelentkező emberi tulajdonság. Érdekes, hogy Jézus azt mondja, hogy nem jó, ha csak a feleslegből adunk, azaz magunknak akarjuk meghatározni a jövőnket, és amit már úgy ítélünk meg, hogy a biztonsági igényünket meghaladó, abból adakozunk. (Pedig néha még abból is olyan nehéz adakozni.) Ha nem így cselekszünk, akkor rögtön érezzük, hogy kicsúszik a talaj a lábunk alól. Túl sok lesz a bizonytalanság. Ha pedig bizonytalanságban élünk, az a lelkünknek rossz. Miért akarja ezt Jézus?

A Szentírás alapján megerősödhetünk abban, hogy Jézus csak jót akar nekünk. De azt is figyelembe kell vennünk, hogy Jézus nem úgy gondolkozik, mint mi, halandó emberek. Mi csak a mai napunkat látjuk, esetleg sejtjük a következő heteket, hónapokat – de azokat meg is kell tudni élni. Jézus viszont, mivel Isteni személy kívülről és átfogóan lát minket. A múltunkat, jelenünket és jövőnket együtt látja. Ebből adódik, hogy sokszor Neki egészen más célja van velem – akit teremtett és a tulajdona vagyok –, mint amit én magamnak elképzelek. Az Ő célját viszont csak akkor sejtetem meg, ha teljesen igyekszem ráhagyatkozni. Ha földi értelemben bizonytalanságban élek, de valójában teljesen Istenre hagyatkozva, mégis egy biztos „szálba” kapaszkodva élhetek. Ez az Istenre hagyatkozás, a „mindenünk odaadása” nagyon nehéz dolog! Ezért naponta meg kell küzdeni!

A napokban a nyaralónkon a télen is csinálható felújításokkal foglalkoztam. E közben megláttam, hogy előttünk halad el a szomszédunk. Köszöntem neki, majd néhány szót váltottunk. Végül említettem neki, hogy talán egy-két éven belül be tudom fejezni a felújítást, ha Isten is segít. Érdekes volt, hogy rögtön rávágta, hogy abba ne bízzak. Meglepett! De automatikusan utána szóltam, hogy csak abban bízhatok. Majd elgondolkoztam, hogy miért is nyilatkozhatott ilyen kiábrándultan az egyébként teljesen szimpatikus ember az Istenről. Csak imádkozni tudtam érte...

Nehéz ráhagyatkozni Istenre, nehéz elfogadni, hogy Ő vezessen, amikor nem láthatom Őt, mint embert, amikor nem hallhatom a hangját, az imáiban, beszélgetéseimben nem tudom érzékelni, hogy válaszolna bármit is.

Ugyanakkor miért csodálkozunk Jézus kérdésén? Nemde úgy van az, hogy amikor például elmegyek egy orvoshoz, hogy javítson a helyzetemen, akkor teljesen rá kell hagyatkoznom, hogy ő jól fog dönteni, jó irányt, jó gyógymódot ad nekem. Ha emberek egymás között így élünk, akkor Jézus segítségénél miért várunk el más megoldást. (Egy különbséggel, hogy Jézust nem tapinthatom, nem láthatom, nem hallhatom – mint pl. az orvost.)

Jézus megszületett értünk, értem is emberré lett, hogy jobban átérthesse az emberek napi gondjait. Majd önként vállalta értünk a lemondást, sokat imádkozott, végül a kereszttel is szeretetből végig járta. Az Isten „jutalma” a feltámadás volt. Jézus az evangéliumok tanúsága szerint azt mondta, hogy ne ezen a földön keressük az igazi boldogságunkat, mert azt úgysem találjuk meg. Nála viszont ott van az igazi, örök boldogság, a földi néhány év vagy évtized után az örök boldogság.

Karácsony nagy öröme felbuzdulva, majd az elmúlóban levő esztendőre visszatekintve szép szokás, hogy elhatározásaink születnek az új esztendőre. Szülessen most is elhatározásunk, még hozzá lelki elhatározásunk. Vállaljuk, hogy szembe megyünk a körülöttünk zajló „fogyasztói társadalommal” jellemzett világgal, Isten felé. Határozzuk el, hogy először csak

néhány ügyünkben, néhány gondunkkal igyekszünk ráhagyatkozni Jézusra. És ha utólag visszatekintve megállapítjuk, hogy valóban jobb megoldás született, mint amit előre én kigondoltam, akkor ne felejtkezzünk el hálát adni! És a hálaadás lelkesítsen minket, hogy egyre több ügyünkben igyekezzünk teljes bizalommal Istenre, Jézusra, a Szűzanyára, a szent angyalokra hagyatkozni. Csodálatosan nagy kaland ez, alkalmasint igencsak szívet melengető kaland! Ezt a családdal, a munkahellyel kapcsolatban is lehet gyakorolni a legegyszerűbbnek látszó ügyekben is.

Ehhez természetesen a napi ima (esetleg napi szentmise látogatás) és heti rendszerességgel valamilyen önmegtartóztatási gyakorlat is szükséges!

Kezdjük el (vagy folytassuk) az Istenre hagyatkozás napi gyakorlatát! Isten adjon erőt hozzá mindannyiunknak!

Jánossy Gábor

2007. december